

[Ellen Poulsen.]

hvorfor det skal fremhæves så stærkt i den først opstillede indikation. For mig er psykisk lidelse en sygdom ligesom andre medicinske sygdomme, og derfor kan jeg slet ikke se, at det behøver at fremhæves. Noget andet er, og det er det, jeg har gjort opmærksom på, at jeg altid har haft den mening — og den er i høj grad blevet understøttet af udtalelser af psykiatere — at en psykiatrisk behandling er en langvarig historie; det er ikke noget, man løber til med et par undersøgelser. Derfor er jeg noget bange for, at de få undersøgelser, som der kan blive af psykiatrisk art, kan blive noget vilkårlige. Jeg tillod mig før at nævne afdøde overlæge Mogens Fenger fra Diakonissestiftelsen og blev imødegået ved en meget lang tale af det ærede medlem. Jeg vil gerne have lov til at hævde, at netop det, overlæge Fenger fremhævede, var ændringen af billedet, efter at psykiatrien var kommet så stærkt ind i det. Jeg husker, at overlæge Fenger viste os et kort over Danmark, hvor man havde skraveret de steder, hvor man havde haft tilfælde af svangerskabsafbrydelse, og at han viste os den forskel, der var indtruffet, efter at man havde fået det nøje samarbejde med psykiaterne, idet disse pletter så var blevet sorte. Jeg fremhæver blot dette, fordi det synspunkt er blevet fremført fra flere sider; at der har været nogen vilkårlighed på dette område.

På den givne foranledning vil jeg gerne have lov til at oplyse i anledning af det, det ærede medlem fru Edel Saunte citerede fra „Familiegrupperne i Lyngby“, at det er blevet meddelt mig, at Familiegrupperne ikke er det samme som „Unge Hjem“. Jeg kan heller ikke lade være med at nævne, at jeg synes, at det ærede medlem fru Edel Saunte var meget afvisende i sin omtale af „Unge Hjem“ og det arbejde, som derigennem er gjort i de sidste dage. Jeg synes, det var både urimeligt og unødvendigt, og jeg synes, man bør tage i betragtning det meget store arbejde, som er gjort indenfor denne organisation på et bredt grundlag. Netop med denne organisations specielle arbejde er det fuldkommen naturligt, at man har fulgt denne lov med stor agtpågivenhed. Når det hævdes — og den højtærede justitsminister gjorde det på en meget bombastisk måde, må jeg sige — at man ikke har gidet sætte sig

ind i spørgsmålet, må jeg mene, at det er temmelig stærke ord, for jeg er ikke i tvivl om, at den højtærede minister måske med samme ret havde kunnet sige det til enkelte medlemmer af det høje ting. Jeg har nemlig haft en anelse om, at der også er en del medlemmer i det høje ting, der ikke fuldstændig er inde i, hvad denne sag drejer sig om.

Om den højtærede minister så også her ville have brugt udtrykket: ikke gide, ved jeg ikke, men medlemmerne af det høje ting har betydeligt lettere ved at sætte sig ind i sagen, end folk udenfor har det. Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede justitsminister, at jeg finder det særdeles rimeligt, om man siger: der hersker så stor uklarhed med hensyn til loven — både indenfor det høje ting og ude i befolkningen — at befolkningen har et naturligt krav på at blive fuldt og klart orienteret om, hvad det drejer sig om. Derfor synes jeg, at det vil være meget rimeligt, at man her i tinget betænker, om det ikke er det rigtigste at stemme for det dagsordensforslag, der er stillet, udsætte sagen og så prøve på på alle måder at gøre folk klar over, hvad sagen egentlig drejer sig om, inden den bliver endeligt afgjort.

Edel Saunte: Til det ærede medlem fru Ellen Poulsen vil jeg sige, at det standpunkt, hun mente man kunne indtage med hensyn til kontrollen med lægernes overbevisning, er for mig en så utænkelig idé, at jeg er ganske overbevist om, at det kun kunne have været fostret i det ærede medlems hjerne og absolut ikke i nogen ministers hoved. Det er helt utænkeligt at begynde at indføre den slags kontrolforanstaltninger, som det ærede medlem tænkte sig; det har jo intet at gøre med det rene, klare billede, at i det øjeblik 150 mennesker med vidt forskellige standpunkter — nogen med det standpunkt, at alle kvinder bør have ret til på egen hånd at bestemme, om de vil have deres svangerskab afbrudt; andre med det helt modsatte standpunkt, at det skal være totalt forbudt at afbryde et svangerskab — skal tage stilling til en sag, jo flere mellemstadier, jo flere ekstreme tilfælde får vi, og kun ved snævert samarbejde mellem samrådene har vi mulighed for virkelig at få en fast linie. Det er i parentes bemærket